

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 55.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940088816/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

gede Engelenes Fald, og nu benægter den menneskelige Hovmod Syndefaldet. Og ikke nok med at disse Vantroens Helte løsrive sig selv fra alle Pligter, alle Love, fra alt hvad der ellers er og bør være et Menneske helligt! De saae den onde Sæd videre. Den farlige Veltalenhed, hvormed de ofte ere begavede, anvende de til at rukke svage Menneskers Tro, forvirre deres Begreber og drage dem med i Faldet. Man skal kjende Træet paa dets Frugter! Hvoraf fremlyser det Ødelæggende i disse Ideer meer end i deres Følger? Kast et Blik omkring! See, overalt hersker Forvirring og Tvedragt! Broder staaer væbnet mod Broder, Undersaatterne mod deres Fyrste! Og hvad er Kampraabet? »Frihed og Uafhængighed!« Det skulde I betænke, I, som saae den onde Sæd, at det er Eder, som bære Ansvaret for Høsten! Eders faldne Brødres Blod, Enkernes og de Faderløses Taarer komme over Eders Hoveder. Derfor vee dem, Forargelsen kom fra! De, som saae Tvedragt, skulle høste Forbandelse! –

Dette var omtrent den lange Tales korte Mening, som jeg har, saavidt jeg var istand dertil, giengivet i samme Aand, den blev holdt i. Jeg tænker, Du er tilfreds med Udtoget, da jeg veed, Du, ligesaa lidt som jeg, er nogen Ven af mange Ord.

Da vi vare komne ind i Præstegaarden, og havde drukket Caffé, sagde Præsten, som havde givet Agt paa mig, om der var nogen Virkning af hans Tale at spore i mine Miner: »De er saa taus, Frøken Raphael! har jeg været saa uheldig, at min Tale har mishaget Dem?« – Jeg sad og tænkte paa, svarede jeg, at jeg, hvis jeg var Præst, kunde være tilbøielig til at holde en Tale, der skulde være et Modstykke til den, vi hørte af Dem idag. »Dertil behøver De ikke at være Præst«, svarede han: »hvis De vil bæere os med et Foredrag, saa er Auditoriet omtrent det samme som jeg havde, thi Bønderne bryder De dem vist ikke om at faae med.« Jeg gik ind paa Forslaget, og tog Plads i den store Lænestol ved Enden af Bordet, hvorom de Andre sadde. Jeg begyndte lidt usikkert, men blev meer og meer ugeneert, efterhaanden som den Sag, jeg talte for, fik Overhaand over alle Hensyn.

Jeg vil begynde med at besvare det directe Angreb paa »min Religion«. »Naar man nu betragter denne Religion«, sagde De i Deres Prædiken. Her maa jeg indvende, at jeg ikke indseer, hvorledes Hr. Pastoren har havt Leilighed til at anstille nogen Betragtning over